

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/146/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216203754
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2216203754.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobcu: Q. F., nar. XX. N. XXXX, trvalo bytom Y., v V. bytom X., B. P. U.. XX, zastúpeného advokátom: JUDr. Peter Nyilfa, Alžbetínske námestie 328, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 42299071, proti žalovanej: K. A., nar. XX. V. XXXX, trvalo bytom Y., H. XXX/XX, o zaplatenie 27.000 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 4. októbra 2017 č. k. 15C/12/2016-128, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalovanej voči zamietajúcej časti veci samej (II. výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie) o d m i e t a.

II. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti veci samej (I. výrok) p o t v r d z u j e.

III. Súdu prvej inštancie nariaďuje vykonať opravu I. výroku napadnutého rozsudku uvedením, že sa jedná o ročný úrok z omeškania.

IV. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti veci samej (II. výrok) a v časti trov prvoinštančného konania (III. výrok) r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 26.094,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 26.094,50 eur od 11.3.2016 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 93,28 %. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 149, § 153, § 470 ods. 1 a 2 CSP (zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 36 ods. 2, § 100 ods. 1, § 101 ods. 1, § 107 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 454, § 517 ods. 1 a 2, § 558, § 657 O. z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z. v znení platnom a účinnom ku dňu omeškania. Žalobca sa žalobou doručenou súdu 11.3.2016 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú k zaplateniu istiny 27.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 27.000 eur od 11.3.2016 až do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že s poukazom na založenie spoločnej domácnosti žalobcu a žalovanej, ako aj na ich rozhodnutie spoločne zrekonštruovať rodinný dom vo výlučnom vlastníctve žalovanej, nachádzajúci sa v obci Y., k. ú. Y., postavený na parc. č. 1246 so súp. č. XXX, zapísaný na LV č. XXX, použili žalobca so žalovanou na financovanie rekonštrukcie uvedeného rodinného domu vo vlastníctve žalovanej (aj) čiastku 27.000 eur z vlastných finančných prostriedkov žalobcu, ktoré tento získal z odpredaja svojej nehnuteľnosti - bytu v X., V.. Uvedené skutočnosti po ukončení

rekonštrukčných prác, ktoré zväčša prebiehali od septembra 2013 do novembra 2013, a ich presnom vyčíslení boli zo strany žalovanej aj písomne potvrdené a slobodne uznané, a to čestným prehlásením zo 7.2.2014 s úradne overenými podpismi konajúcich osôb, pričom z tohto čestného prehlásenia vyplýva, že žalobca svoje vlastné finančné prostriedky vo výške 27.000 eur vložil ako investíciu do rekonštrukcie nehnuteľnosti žalovanej z dôvodu založenia spoločnej domácnosti so žalovanou, pričom podľa obsahu čestného prehlásenia mala žalovaná tieto finančné prostriedky žalobcovi v celom rozsahu vrátiť alebo mu zabezpečiť nákup primeraného bytu, ak dôjde k zrušeniu ich spoločnej domácnosti. Po vážnych nezhodách sa žalobca dňa 3.7.2015 natrvalo odsťahoval zo spoločnej domácnosti so žalovanou, čím nastala splatnosť na vrátenie finančnej pôžičky vo výške 27.000 eur poskytnutej žalobcom žalovanej za účelom rekonštrukcie rodinného domu v jej výlučnom vlastníctve.

Súd prvej inštancie vo veci vydal platobný rozkaz dňa 9.5.2016 pod č. k. 15C/12/2016-19, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel, pričom tento platobný rozkaz sa zo zákona zrušil včasným podaním odporu zo strany žalovanej.

Procesná obrana žalovanej obsiahnutá v odpore, ako aj v jej ďalších, neskôr predložených písomných podaniach spočívala v tom, že žalovaná popierala, že by prevzala od žalobcu pôžičku v sume 27.000 eur, keď tvrdila, že jej neboli do dispozície poskytnuté ani odovzdané žiadne finančné prostriedky žalobcu. Taktiež namietala výšku ceny rekonštrukcie, ktorá podľa nej predstavovala len sumu 12.041 eur, a to podľa rozpisu výdavkov (na č. l. 22 spisu), o ktorých si žalovaná podľa svojho vyjadrenia viedla denník. Žalovaná ďalej argumentovala tým, že žalobca mal svoj vlastný bankový účet, na ktorý poukázal sumu z predaja svojej nehnuteľnosti, ku ktorému mal prístup len on. V prípade, keď bolo potrebné nejakú finančnú čiastku vybrať z účtu, vždy tak učinil žalobca sám, pričom zo sumy, ktorú žalobca získal z predaja svojho bytu, boli plnené aj dlhy žalobcu, ktoré mal voči svojim rodičom, ako aj iným veriteľom. Podľa písomného vyjadrenia žalovanej z 23.8.2016 mal prístup k finančným prostriedkom nachádzajúcim sa na bankovom účte žalobcu výlučne žalobca. Práce podľa rozpisu výdavkov predloženého žalovanou boli vykonané remeselníkmi z okruhu jej známych, a preto skutočné náklady týchto rekonštrukčných prác boli podstatne nižšie, ako keby ich vykonávala stavebná firma. V čase uskutočňovania rekonštrukčných prác žalobca vyvíjal aktívny záujem, sám sa podieľal a pomáhal aj pri zabezpečovaní stavebného materiálu a pri stavebných prácach. Rekonštrukcia strešnej krytiny bola vykonaná, avšak nebola vykonaná rekonštrukcia drevenej konštrukcie strechy, a to ani len čiastočne, keďže nebola potrebná. Žalovaná tiež uviedla, že na uvedenej nehnuteľnosti už predtým sama vykonala rekonštrukciu, pre účely ktorej čerpala úver. Písomným podaním z 10.11.2016 žalovaná vzniesla kompenzačnú námietku (v podaní je táto nazvaná ako vzájomný návrh), ktorou žalovaná požadovala od žalobcu zaplatenie 4.959 eur ako sumy, ktorú žalovaná podľa svojho vyjadrenia vynaložila za žalovaného z vlastných prostriedkov počas spolužitia so žalobcom, a to tak, že o túto sumu by mal byť znížený nárok žalobcu uplatnený žalobou. Rozpis s jednotlivými položkami, ktoré mala žalovaná za žalobcu uhradiť predložila (č. l. 52 spisu).

Žalobca sa vo svojich ďalších podaniach vyjadril k procesnej obrane žalovanej tak, že finančné prostriedky na financovanie rekonštrukčných prác získal odpredajom svojho bytu v X. kúpnu zmluvou z 25.7.2013 za kúpnu cenu 8.900.000 Ft. (t. j. cca 29.988,54 eur), ktorá mu bola uhradená v 3 čiastkach: čiastka vo výške 870.000 Ft. dňa 22.7.2013 ako záloha, čiastka vo výške 3.830.000 eur bezhotovostným prevodom na účet žalobcu, na ktorý bola táto suma pripísaná 26.7.2013 a čiastka vo výške 4.000.000 eur (poznámka odvolacieho súdu - posledné dve uvedené sumy žalobca v jeho podaniach uvádzal v mene HUF/maďarský forint nie eur, ide o zrejmu nesprávnosť zo strany súdu prvej inštancie) bezhotovostným prevodom na účet žalobcu, na ktorý bola táto suma pripísaná 10.9.2013, pričom účet žalobcu bol zriadený ešte pred uzavretím kúpnej zmluvy. Žalobca s dodávateľmi jednotlivých rekonštrukčných prác nebol v kontakte, dohodnuté odmeny vždy zaplatila žalovaná z finančných prostriedkov, ktoré jej žalobca odovzdal. Žalobca nesúhlasil so žalovanou v rozpise vyčíslenými nákladmi na rekonštrukciu domu a jednotlivé položky považoval za podhodnotené. Poukázal na to, že na rodinnom dome bola vymenená kompletná strešná krytina, vykonala sa úplná rekonštrukcia kúpeľne, bola vykonaná oprava stien a kúpené nové zariadenie kúpeľne, výmena vchodových a všetkých interiérových dverí, bola kúpená nová kuchynská linka, vonkajšie a vnútorné rolety. Finančné čiastky za účelom úhrady nákladov súvisiacich s rekonštrukciou a stavebných prác žalobca odovzdal žalovanej po častiach v období augusta 2013 do októbra 2013, avšak to, ako s nimi žalovaná v skutočnosti naložila, nie je žalobcovi známe. Žalobca zdôraznil, že žalovaná čestným prehlásením zo 7.2.2014 v celom rozsahu bez akýchkoľvek námietok uznala výšku finančných prostriedkov vynaložených na rekonštrukciu rodinného domu, ktoré čestné prehlásenie bolo vyhotovené právnu zástupkyňou žalovanej. Nie je sporné ani to, že uvedenú čiastku poskytol žalovanej žalobca, a to z odpredaja jeho bytu. Z obsahu čestného prehlásenia vyplýva, že žalovaná sa zaviazala vrátiť žalobcom poskytnuté finančné prostriedky v celom rozsahu, a to v prípade

ak dôjde k zrušeniu ich spoločnej domácnosti, k čomu došlo dňa 3.7.2015. Ku kompenzačnej námietke žalovanej, ktorou požaduje zaplatenie sumy spolu 4.959 eur žalobca uviedol, že opodstatnenosť jednotlivých čiastok žalovaná dostatočne nepreukázala, ani ich riadne nezdokladovala, resp. sa vzťahujú na iné (neskoršie) obdobie, pričom žalobca riadne uhradil svoje výdavky, ako aj určité výdavky spoločnej domácnosti. Peňažný trest vo výške 600 eur v celom rozsahu uhradil žalobca, a to osobne v hotovosti do pokladne Okresného súdu Dunajská Streda, čo vyplýva z predložených potvrdení o zaplatení finančnej čiastky č. Da 042149 z 27.8.2014 a č. Da 042302 z 8.10.2014. Žalobca preto uvedené náklady neuznával. Aj keby boli niektoré uplatnené čiastky opodstatnené, išlo by o bezdôvodné obohatenie zo strany žalobcu, čo sa podľa § 107 O.z. premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Z prednesu právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní vyplynulo, že medzi stranami nie je sporná tá skutočnosť, že strany sporu bývali v spoločnej domácnosti v obci Y. v nehnuteľnosti, ktorá je vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Taktiež nie je sporná tá skutočnosť, že táto nehnuteľnosť bola spoločne rekonštruovaná. Medzi stranami je sporná hodnota rekonštrukčných prác, avšak v tejto súvislosti žalobca poukazoval na predložené čestné prehlásenie zo 7.2.2014, v ktorom žalovaná uznáva, že žalobca z dôvodu založenia spoločnej domácnosti ako investíciu vložil svoje vlastné finančné prostriedky v celkovej výške 27.000 eur do rekonštrukcie nehnuteľnosti žalovanej. Pre ten prípad, že dôjde k zrušeniu ich spoločnej domácnosti, strany sa dohodli, že žalovaná túto čiastku v celom rozsahu vráti žalobcovi, prípadne mu zabezpečí nehnuteľnosť v podobnej, resp. rovnakej hodnote. Taktiež bolo preukázané, že spoločná domácnosť strán bola zrušená dňa 3.7.2015, kedy žalobca natrvalo opustil ich spoločnú domácnosť. K zrušeniu trvalého pobytu žalobcu došlo až neskôr, a to z iniciatívy žalovanej. Je teda zrejmé a preukázané, že žalobcovi vznikol nárok na vrátenie celej sumy, teda čiastky vo výške 27.000 eur. Predmetné finančné prostriedky žalobca získal z odpredaja jeho bytu v meste X., pričom v tejto súvislosti žalobca poukázal aj na kúpnu zmluvu, ktorá bola súdu predložená. Zároveň boli súdu predložené aj výpisy z bankového účtu žalobcu vedeného v FHB bank v Maďarsku, ktoré preukazujú, že žalobca disponoval s týmito finančnými prostriedkami. Ohľadom návrhu žalovanej na zaplatenie sumy vo výške 4.959 eur mal žalobca za to, že vynaloženie týchto čiastok zo strany žalovanej jednak nebolo žiadnym spôsobom preukázané a taktiež sú neopodstatnené. Pri uplatňovaní niektorých týchto čiastok (peňažný trest vo výške 600 eur, náklady na internet, televíziu, elektr. energiu) nemá žalovaná aktívnu legitímáciu vzhľadom k tomu, že tieto sumy boli uhradené žalobcom prípadne otcom žalovanej. Žalobca sa spolupodieľal na nákladoch spoločnej domácnosti strán, nakoľko mesačne uhradil žalovanej čiastku vo výške 200 eur. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že návrh žalovanej označený ako vzájomný návrh je neopodstatnený. Žalovaná písomným potvrdením sama preukázala, že peňažný trest uhradil žalobca, ale aj keby to boli fin. prostriedky žalovanej, išlo by o bezdôvodné obohatenie, ktoré sa premlčí v dvojročnej premlčacej lehote, teda tento nárok žalovanej, ako aj ostatné nároky z kompenzačnej námietky sú už premlčané. Žalobca teda vzniesol námietku premlčania nárokov uvedených v kompenzačnej námietke žalovanej z 10.11.2016.

Z prednesu právneho zástupcu žalovanej na pojednávaní vyplynulo, že žalovaná predmetnú žalobu neuznáva v žalovanej sume 27.000 eur a uznáva ju len vo výške 12.041 eur, o čom si viedla žalovaná záznamy, a to jednak o vykonaných prácach a jednak o finančných prostriedkoch, ktoré boli vynaložené na tieto práce. Túto sumu žalovaná uznáva ako sumu, ktorú v skutočnosti zaplatil žalobca. Ohľadom kompenzačnej námietky v podaní z 10.11.2016 bolo zo strany žalovanej dané vysvetlenie, že táto suma bola vypočítaná na základe dokladov o jednotlivých úhradách. Čo sa týka opravy auta, boli to náklady, ktoré vznikli v súvislosti s nehodou spôsobenou žalobcom, za ktorú bol aj trestne stíhaný. Čo sa týka úhrady peňažného trestu, platby síce boli na jeho meno, avšak boli zložené v podateľni súdu právnu zástupkyňou žalovanej v trestnom konaní. Právna zástupkyňa, ktorá bola v trestnom konaní obhajkyňou žalobcu, ich sama uhradila z prostriedkov žalovanej. Žalobca vtedy nemal finančné prostriedky. Čo sa týka finančných nákladov na domácnosť, žalovaná predložila súdu dôkazy s tým, že náklady v rozhodnom období boli rovnaké ako sú uvedené v predložených dôkazoch. Ďalej čo sa týka nákladov na cestu (cestovné marec - jún 2014) medzi obcami X. a Y., bolo to po spomenutej autonehode a v tom období žalovaná žalobcu vozila na vlastnom aute do X. aj späť a ona si hradila aj cestovné náklady. Žalovaná popierala, že by žalobca v rozhodnom období prispieval na domácnosť vo výške 200 eur mesačne, keďže v tom čase podľa jej vedomostí nemal na to finančné prostriedky, plat mal vo výške cca 600 eur. Pokiaľ žalobca mal aj iné peňažné prostriedky, tak žalovaná o týchto nevedela, keďže žaloba mal vlastný bankový účet, ku ktorému žalovaná nemala prístup. Čo sa týka čestného prehlásenia zo 7.2.2014, v danej súvislosti žalovaná popierala, že by prevzala tam uvedenú hotovosť 27.000 eur. Žalovaná nesúhlasila so vznesenou námietkou premlčania, pričom to považovala za otázku morálneho postoja k celému tomuto sporu.

Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že žalovanej sumu 27.000 eur odovzdal, avšak nie v jednej sume, pričom jednotlivé čiastky vyberal z bankového účtu. Po výbere s peniazmi disponovala žalovaná, peniaze boli u nej, ona poznala miestnych odborníkov, ktorí pracovali na rekonštrukcii, ona bola s nimi v kontakte. Keď potrebovala peniaze, tak žalobcovi oznámila, koľko má z účtu vybrať. Peniaze vybral žalobca z banky po čiastkach, avšak si už presne nepamätal v koľkých. Peniaze vyberal on sám, po tom čo v Maďarskú vybral peniaze, hneď ich zamenil na eurá pri hraniciach na slovenskej strane a následne jednotlivé sumy odovzdal žalovanej v eurách, stalo sa to vždy medzi štyrmi očami. Jeho deti o tom celom vedeli, avšak nikdy neboli prítomné. Aj rodičia žalovanej o tom vedeli, aj dcéra žalovanej o tom vedela, nakoľko prebiehali zložité rekonštrukčné práce na nehnuteľnosti žalovanej, otec žalovanej aj pomáhal s týmito prácami. Na nehnuteľnosti sa uskutočnili rozsiahle práce - obnova kúpeľne (bola vybudovaná úplne nová kúpeľňa), celý byt bol vymaľovaný. Podľa vedomostí žalobcu bola vymenená strecha, avšak presne nevedel akú drevenú konštrukciu tesári vymenili. Aj on sa zúčastňoval prác, keď skončil v práci a aj po víkendoch. Okrem toho boli vynovené aj izby a kuchyňa, všetky okná boli vymenené. Časť domu, kde bývali rodičia žalovanej, bola tiež vymaľovaná, bola spravená aj nová podlaha, boli vymenené vchodové dvere, bola to úplná rekonštrukcia. Pred opravou strechy dom zatekal. K spoločným nákladom žalobca uviedol, že mesačne uhrádzal žalovanej na cestovné náklady 200 eur, jeho plat bol v sume 600 eur v čase, keď sa zoznámili, a teda z toho vedel zaplatiť náklady na cestovné, ako aj náklady na spoločnú domácnosť, t.j. cca 400 eur mesačne. Keď sa opravovalo žalobcove vozidlo, tak chodili do práce v X. s vozidlom žalovanej, avšak náklady na benzín hradil žalobca. Po tom ako bolo vozidlo žalobcu opravené, už chodili s týmto vozidlom, ktoré používala aj žalovaná. Čestné prehlásenie bolo spísané právnu zástupkyňou žalovanej, a to na jej podnet. Z tohto vyplýva, že žalovaná sumu 27.000 eur v čiastkach prevzala, čo bolo následne overené aj notárom. V septembri 2015 žalobca vyhľadal žalovanú a žiadal ju o vrátenie peňazí, aby si mohol pre seba kúpiť byt. Ich rozhovor však nevedol nikam, nechcela mu vrátiť peniaze, namiesto toho podala na neho oznámenie na políciu za obťažovanie. Žalovaná vo svojej výpovedi uviedla, že podpísanie čestného prehlásenia zo 7.2.2014 sa stalo ešte pred použitím fin. prostriedkov 27.000 eur uvedených v tomto prehlásení, pričom k uzavretiu tohto čestného prehlásenia došlo za tým účelom, aby sa žalovaný upokojil. Po tom, ako podpísali toto čestné prehlásenie, žalovaná chcela zriadiť spoločný účet so žalobcom, čo sa nestalo a žalovaná nemala prístup ani k jeho účtu. Zriadenie spoločného účtu žalovaná chcela za tým účelom, aby aj ona videla pohyby na účte. Žalovaná sumu 27.000 eur spolu nikdy nevidela, ani ju neprevzala. Podľa jej vedomostí žalobca dostal túto sumu v 3 čiastkach, pričom z 1. čiastky si uhradil prebiehajúce exekúcie voči nemu a taktiež z tejto sumy si vyrovnal aj dlhy voči svojej rodine, presne voči rodičom a dcére. Čestné prehlásenie bolo prvýkrát vyhotovené pred začatím stavby niekedy v júli 2013, avšak ho žalobca roztrhol a čestné prehlásenie, ktoré je žalobcom doložené do spisu bolo spísané u právnej zástupkyne žalovanej dňa 7.2.2014. Po prvom podpise čestného prehlásenia žalovaná viackrát žiadala o prístup k účtu, čo sa nestalo a tu začali problémy. Keď sa žalobca presťahoval na Slovensko tak z týchto peňazí dal zároveň opraviť aj svoje osobné vozidlo. Ešte pred začatím stavby sa nasťahoval ku žalovanej do bytu vo Veľkom Mederi, ktorý si žalovaná prenajímala. Ešte pred stavbou navrhla žalovaná žalobcovi možnosti, že buď bude pre neho kúpený byt alebo môžu spolu rekonštruovať žalovanej dom v Okoči. Žalobca v byte vo Veľkom Mederi žiadne spoločné výdavky neuhrádzal. Keď žalobca roztrhol prvé čestné prehlásenie, tak zároveň rozbil aj svoje veci. Za rozbité veci si žalobca kúpil nové, avšak všetko na úver. Potom sa stala autonehoda, pri ktorej boli náklady na opravu auta hradené sčasti z peňazí žalovanej. Veci, ktoré boli použité na rekonštrukciu, kúpili žalobca so žalovanou vždy spolu a aj za práce vždy zaplatili spolu. Pri výbere peňazí žalovaná nikdy nebola prítomná. Výšku uznanej časti výdavkov 12.041 eur si žalovaná pamätá preto, lebo si tieto výdavky písala a viedla. Viac peňazí by do jej domu ani nemohli vložiť, keďže ona už predtým v roku 2008 urobila na dome podstatnejšie zmeny. Tento úver bol čerpaný z ČSOB banky práve na tento účel. Zo sumy 12.041 eur boli urobené zmeny ako sú uvedené v odpore žalovanej. Pri položke rekonštrukcia strechy žalovaná upresnila, že celá rekonštrukcia strechy nebola, bola iba výmena krytín. Keď sa nasťahovali do domu, žalovaná chcela dokončiť vnútorné práce, ktoré neboli úplne dokončené. Žalovaná popierala, že by sa žalobca spolupodieľal na spoločných výdavkoch domácnosti, nakoľko tie platila žalovaná spolu s jej rodičmi. Keď žalobca nevedel vysvetliť úbytky zo sumy, tak sa to celé zvrátilo do hádok a žalovaná chcela vystúpiť zo vzťahu. Žalovaná popierala, že by žalobca prispieval na benzín mesačne sumou 200 eur, keďže ho vozila ona. Všetky spoločné výdavky uhrádzala ona. Podľa jej vyjadrenia sa šek na sumu 149 eur za plyn má rozumieť ako mesačná platba za celý dom, rodičia platili elektrinu a ostatné menšie výdavky. Všetky výdavky, ktoré mali žalobca a žalovaná na Slovensku, boli hradené z peňazí žalovanej. Čo sa týka príjmového pokladničného dokladu - poplatok za odpad (č.l. 56 spisu), z tohto poplatku si žalovaná uplatnila tiež štvrtinu. Žalovaná vo svojej výpovedi potvrdila, že rekonštrukčné práce na jej dome prebiehali zhruba od júla 2013 do konca októbra

2013, pričom v spise založené čestné prehlásenie bolo vyhotovené až po stavebných prácach, a to z dôvodu, že žalobca prvé čestné prehlásenie roztrhol.

Vykonaným dokazovaním súd zistil nasledovný skutkový a právny stav veci: Vzhľadom na založenie spoločnej domácnosti žalobcu a žalovanej, ako aj na ich rozhodnutie spoločne zrekonštruovať rodinný dom vo výlučnom vlastníctve žalovanej, nachádzajúci sa v obci Y., k. ú. Y., postavený na parc. č. 1246 so súp. č. XXX, zapísaný na LV č. XXX, boli na financovanie rekonštrukcie uvedeného rodinného domu žalovanej použité (aj) vlastné finančné prostriedky žalobcu, ktoré tento získal z odpredaja svojej nehnuteľnosti - bytu v X., V.. Uvedené nebolo medzi stranami sporné. Spornou zostala výška použitých finančných prostriedkov žalobcu, keď žalobca tvrdil, že to bola celkom suma 27.000 eur, čo vyplýva aj z predloženého čestného prehlásenia vyhotoveného stranami sporu zo 7.2.2014, pričom žalovaná z tejto sumy uznala za opodstatnenú iba časť, a to 12.041 eur, čo podľa nej predstavuje sumu skutočných výdavkov na rekonštrukciu domu podľa rozpisu ako je na č.l. 22 spisu. Kúpna cena 8.900.000 Ft. (t.j. cca 29.988,54 eur) za predaj bytu bola žalobcovi uhradená na základe kúpnej zmluvy z 25.7.2013 v 3 čiastkach, a to čiastka vo výške 870.000 Ft. dňa 22.7.2013 ako záloha, čiastka vo výške 3.830.000 eur bezhotovostným prevodom na účet žalobcu, na ktorý bola táto suma pripísaná 26.7.2013 a čiastka vo výške 4.000.000 eur (opäť poznámka odvolacieho súdu - posledné dve uvedené sumy žalobca v jeho podaniach uvádzal v mene HUF/maďarský forint nie eur, ide o zrejmu nesprávnosť zo strany súdu prvej inštancie) bezhotovostným prevodom na účet žalobcu, na ktorý bola táto suma pripísaná 10.9.2013, pričom účet žalobcu bol zriadený ešte pre uzavretím kúpnej zmluvy. Uvedené vyplýva zo žalobcom predložených dôkazov (kúpna zmluva, výpisy z jeho bankového účtu). Žalobca jednotlivé čiastky vyberal zo svojho bankového účtu, ku ktorému žalovaná nemala prístup, po výbere peňazí v Maďarsku ich vždy zamenil na eurá a následne boli z týchto peňazí žalobcom a žalovanou uhrádzané výdavky na rekonštrukciu domu vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Rekonštrukčné práce zväčša prebiehali od augusta 2013 do novembra 2013, pričom z čestného prehlásenia zo 7.2.2014 s úradne overenými podpismi strán sporu ako konajúcich osôb vyplýva, že žalobca svoje vlastné finančné prostriedky vo výške 27.000 eur vložil ako investíciu do rekonštrukcie nehnuteľnosti žalovanej z dôvodu založenia spoločnej domácnosti so žalovanou, pričom podľa obsahu čestného prehlásenia mala žalovaná tieto finančné prostriedky žalobcovi v celom rozsahu vrátiť alebo mu zabezpečiť nákup primeraného bytu, ak dôjde k zrušeniu ich spoločnej domácnosti. K zrušeniu spoločnej domácnosti žalobcu a žalovanej došlo dňa 3.7.2015, keď sa žalobca z nej natrvalo odsťahoval. Uvedené vyplýva zo žalobcom predložených dôkazov (čestné prehlásenie) a ani nebolo medzi stranami sporné. Medzi stranami zostala sporná aj tá skutočnosť, kto z nich a v akej výške uhrádzal náklady na spoločnú domácnosť do času jej zániku, ako aj to, či žalovaná uhrádzala za žalobcu výdavky, ktoré tento mal v čase spolužitia najmä v súvislosti s opravou jeho auta, s dochádzaním do práce v Győri autom žalovanej a s úhradou jeho peňažného trestu v konaní, ktoré prebiehalo na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 1T/127/2012. Tieto výdavky spolu vo výške 4.959 eur (rozpis na č.l. 52 spisu) si žalovaná uplatnila voči žalobcovi ako kompenzačnú námietku, t.j. žiadala, aby bola suma týchto výdavkov odrátaná zo žalobcovi priznanej sumy skutočne vynaložených nákladov na rekonštrukciu domu. Žalobca tieto výdavky neuznával a vzniesol pri nich námietku premlčania prípadného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Súd po vykonaní dokazovania vo veci dospel k záveru, že predmetná žaloba je opodstatnená vo výške 26.094,50 eur s prislúchajúcim príslušenstvom z tejto sumy. Medzi stranami nebolo sporné, že minimálne v období od augusta 2013 do novembra 2013 prebiehali na dome žalovanej rekonštrukčné práce a že na rekonštrukciu boli použité (aj) finančné prostriedky, ktoré mal vo výlučnom vlastníctve žalobca. Pri spornom rozsahu vykonaných prác a spornej výške finančných prostriedkov za ne vyplatených zo strany žalobcu a žalovanej jednotlivým dodávateľom a remeselníkom, čo vyplývalo z vyjadrení strán sporu, považoval súd za rozhodujúcu tú skutočnosť, že čestným prehlásením zo 7.2.2014, t.j. vyhotoveným po tom, ako už boli rekonštrukčné práce vykonané a nepochybne boli stranám sporu známe tak rozsah skutočne vykonaných prác, ako aj objem na to použitých vlastných peňažných prostriedkov žalobcu, žalovaná slobodne svojim podpisom overeným u notára potvrdila a uznala vloženie vlastných peňažných prostriedkov žalobcu vo výške 27.000 eur ako investície do rekonštrukcie domu v jej výlučnom vlastníctve v plnej výške. Žalobca v konaní predloženou kúpnu zmluvou na byt, ako aj výpismi z jeho bankového účtu jednoznačne preukázal, že v rozhodnom období disponoval s uvedenou sumou, ktorú mal z odpredaja jeho bytu v X., V. s tým, že posledná splátka kúpnej ceny bola pripísaná na jeho účet dňa 10.9.2013, pričom zo svojho účtu vyberal peniaze v hotovosti, ktoré následne po ich zámene na eurá použili spolu so žalovanou na uhrádzanie výdavkov na rekonštrukciu jej domu. Uvedené nespochybnila ani žalovaná, ktorá len tvrdila, že sumu 27.000 eur spolu nikdy nevidela, ani ju neprevzala. Súd predmetný nárok žalobcu právne posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. O.z., pričom na túto možnosť upozornil strany sporu na pojednávaní

8.9.2017. Z hľadiska dôvodnosti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo pritom nepodstatné, či všetky čiastkové sumy žalovanou v spomenutom čestnom prehlásení potvrdenej celkovej investície žalobcu do jej majetku vo výške 27.000 eur boli aj fakticky odovzdané priamo žalovanej, aby ona z nich následne vyplatila dodávateľov prác, alebo boli na úhradu prác použité aj iným spôsobom. Objem použitých peňazí žalobcu 27.000 eur bol žalovanou jednoznačne a v plnej výške potvrdený v čestnom prehlásení zo 7.2.2014, pričom v danom ohľade je bezpredmetné, že žalovaná nemala k účtu žalobcu prístup. Žalovaná pritom ani žiadnym dôkazom počas celého konania nepreukazovala svoje tvrdenie, že by bola táto suma neprímeraná vykonanému rozsahu rekonštrukcie a toto jej tvrdenie sa rozchádza s tvrdeniami žalobcu a aj so svojim vlastným čestným prehlásením. Tvrdenie žalovanej o tom, že predmetné čestné prehlásenie zo 7.2.2014 už bolo v poradí druhé po roztrhnutí prvého takého prehlásenia žalobcom, vyhotoveného ešte pred začatím prác, považoval súd za účelné (správne účelové) a ničím nepodložené tvrdenie. Podľa obsahu čestného prehlásenia zo 7.2.2014 mala žalovaná finančné prostriedky vo výške 27.000 eur vložené žalobcom do rekonštrukcie jej nehnuteľnosti titulom investície žalobcovi v celom rozsahu vrátiť alebo mu zabezpečiť nákup primeraného bytu, pokiaľ dôjde k zrušeniu ich spoločnej domácnosti. K zrušeniu spoločnej domácnosti strán sporu podľa ich súhlasného vyjadrenia došlo dňom 3.7.2016 (poznámka odvolacieho súdu - správne podľa zhodných tvrdení strán 3.7.2015), a teda týmto dňom, keďže nebol pre žalobcu zabezpečený nákup primeraného bytu, mu podľa obsahu čestného prehlásenia vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia odpadnutím právneho dôvodu jeho plnenia, a to založená a trvaná spoločnej domácnosti strán sporu podľa § 451 ods. 2 O.z. splnením rozvázovacej podmienky, t.j. zrušením spoločnej domácnosti podľa § 36 O.z.. Vzhľadom na uvedené nebyť kompenzačnej námietky žalovanej uplatnenej v tomto konaní by mal žalobca nárok na vrátenie celej sumy investície 27.000 eur.

Pri kompenzačnej námietke žalovanej z 10.11.2016 súd prihliadol k námietke premlčania žalobcu vo vzťahu k žalovanou uplatneným výdavkom (okrem sumy peňažného trestu) podľa § 107 ods. 1 O.z., pretože je nepochybné, že sa toto právo žalovanej premlčalo za dva roky odo dňa vzniku jej čiastkových nárokov na úhradu tých (spoločných) výdavkov, ktoré žalovaná mala za žalobcu uhradiť podľa § 454 O.z., t.j. odkedy sa žalovaná ako oprávnená dozvedela o tom, že jej plneniami došlo k bezdôvodnému obohateniu a žalobca sa tým na jej úkor obohatil. Výdavky uvedené na str. 52 spisu (okrem sumy peňažného trestu) sú tak premlčané v období do 10.11.2014 (2 roky pred ich uplatnením v podaní žalovanej z 10.11.2016) a súd ich nemohol započítať. Od 11.11.2014 do dňa zrušenia spoločnej domácnosti 3.7.2015 (z dôvodu prehľadnosti a zjednodušenia tu súd vzal za základ výpočtu výdavkov obdobie celých 8 mesiacov) súd vychádzal z toho, že žalovaná len tvrdila, avšak ničím nepreukázala vznik týchto výdavkov, ktoré zároveň žalobca neuznával (výdavky spojené s opravou auta, cestovaním, taxi službou, t.j. všetky uplatnené výdavky okrem peňažného trestu a režijných nákladov). Žalovaná tak neuniesla dôkazné bremeno pri týchto výdavkoch, a preto jej súd kompenzáciu vo výške týchto výdavkov nepriznal. Čo sa týka režijných nákladov, tu nebolo možné priznať tie výdavky, ktoré podľa predložených dokladov neuhrádzala žalovaná, ale iný člen rodiny, z ktorého dôvodu na uplatnenie ich kompenzácie (internet, TV, elektrina) nemá žalovaná vecnú legitimáciu. Daň z nehnuteľnosti platí vlastník nehnuteľnosti z titulu jeho vlastníctva, pričom založením spoločnej domácnosti strán sporu nedošlo k zmene vlastníckych vzťahov k predmetnému domu, a preto ani nie je možné preniesť časť nákladov spojených s povinnou daňou za túto nehnuteľnosť na iného obyvateľa domu. Čo sa týka uplatnených výdavkov za dodávku plynu a odvoz smetí, tieto výdavky podľa predložených dokladov preukázateľne uhrádzala žalovaná, pričom na pojednávaní výslovne uviedla, že predložený poštový poukaz so sumou 149 eur predstavuje mesačný poplatok za dodávku plynu. Nakoľko žalobca len všeobecne tvrdil, že na chod spoločnej domácnosti prispieval mesačne sumou 200 eur, avšak to nijakým spôsobom nepreukázal a na druhej strane žalovaná pri uvedených dvoch položkách predloženými dokladmi dostatočne preukázala, že tieto výdavky spoločnej domácnosti uhrádzala ona, pričom podľa jej vyjadrenia tieto výdavky boli v rovnakej výške aj v rozhodnom (skoršom) období (viď vyššie), súd tu kompenzačnej námietke žalovanej vyhovel v sume 305,50 eur, čo je 1 z preukázaných nákladov na dodávku plynu a odvoz smetí za obdobie 8 mesiacov (plyn 8 x 149 eur = 1.192 eur a poplatok za odpad 30 eur na 8 mesiacov, t.j. spolu 1.222 eur : 4 = 305,50 eur), čo pripadá na jedného člena štvorčlennej domácnosti. Súd pri týchto nákladoch nepovažoval za potrebné nariadiť výsluch aj matky žalovanej, pretože vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti by jej výpoveď objektívne nemohla ovplyvniť súdom zistený skutkový stav.

Súd taktiež prisvedčil tvrdeniu žalovanej, že peňažný trest žalobcu celkom vo výške 600 eur bol uhradený z finančných prostriedkov žalovanej, čo výslovne potvrdila aj jej právna zástupkyňa, ktorá podľa svojho vyjadrenia osobne v podateľni súdu vykonala dve platby peňažného trestu, a to dňa 27.8.2014 a 8.10.2014 s tým, že aj keď bolo na potvrdenkách meno žalobcu, finančné prostriedky na uhradenie

peňažného trestu žalobcu boli poskytnuté žalovanou. Uvedenému tvrdeniu súd prisvedčil aj vzhľadom na to, že vyjadrenie žalobcu k predmetným skutočnostiam bolo zmätočné a nebolo v súlade s obsahom spisu (aj pripojeného spisu OS DS sp. zn. 1T/127/2014), keď pokuta nebola rozpísaná na 3 čiastky podľa rozsudku súdu, a ani nebola zaplatená na pošte v Dunajskej Strede tak ako to žalobca na pojednávaní tvrdil. Naopak peňažný trest bol zaplatený priamo na okresnom súde a v dvoch platbách, teda tak ako to tvrdili žalovaná a jej právna zástupkyňa, z čoho súd usúdil, že žalobca nepreukázal, že by peňažný trest uhradil on a z vlastných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj vtedajšia nepriaznivá finančná situácia žalobcu vyplývajúca z obsahu spisu; charakter platby, t.j. úhrada peňažného trestu, ktorý mal na účely upustenia od výkonu trestu zákazu činnosti súdom v trestnom konaní zaplatiť žalobca, čo bolo zrejším dôvodom uvedenia jeho mena na potvrdenkách; ako aj fakt, že predmetnými potvrdenkami disponovala právna zástupkyňa žalovanej, ktorá ich v konaní predložila práve na podporu tvrdenia žalovanej o tom, že suma peňažného trestu bola zaplatená z jej peňazí. Platenie peňažného trestu bolo pritom verejnoprávnou povinnosťou žalobcu s tým, že vzťah medzi platiteľom peňažného trestu a štátom je vzťahom verejnoprávnym a nie občianskoprávnym. V súvislosti s plnením peňažnej povinnosti odsúdeného vo vzťahu ku štátu pritom nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie ďalšieho subjektu - žalovanej, tzn. jej nárok na kompenzáciu nemohol byť uplatnený ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 454 O.z., a teda ani nebolo možné v tomto smere prihliadnúť k námietke premlčania žalobcu, keďže tu neplatí dvojročná subjektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 O.z., ale všeobecná trojročná premlčacia doba podľa § 101 O.z. platiaca pre plnenie žalovanej z iného dôvodu než plnenia za žalobcu podľa § 454 O.z., pričom kompenzačná námietka tak bola pri tomto nároku uplatnená včas (v rámci 3-ročnej premlčacej doby). Súd preto kompenzačnú námietku v časti predmetných platieb 600 eur posúdil ako dôvodnú.

Z uvedených dôvodov preto súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 26.094,50 eur (27.000 eur - 305,50 eur - 600,- eur) spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 26.094,50 eur od 11.3.2016 (od podania žaloby) do zaplatenia, nakoľko sa žalovaná dostala so svojim dlhom do omeškania a vo zvyšku súd žalobu zamietol. Súd ostatné námietky strán sporu nepovažoval za rozhodujúce pre rozhodnutie daného sporu, a preto sa s nimi osobitne nevysporiadal. Stanovil lehotu na splnenie peňažnej povinnosti 3 dni od právoplatnosti rozsudku, keďže vychádzal z toho, že žalovaná bola v konaní zastúpená advokátom a zároveň aj riadne poučená podľa § 153 v spojení s § 149 CSP o tom, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky) včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnúť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Žalovaná na pojednávaní síce požiadala o splácanie dlhu, avšak svoje finančné a majetkové pomery nijako, t.j. ani čiastočne príslušnými dokladmi nepreukázala, hoci tak na základe poučení súdu mohla urobiť už skôr, ale najneskôr na pojednávaní. Žalovaná pritom vedela o konaní už od 23.5.2016, kedy prvý krát prevzala zásielku súdu v tejto veci, a preto skutočnosť, že na pojednávaní žalovaná žiadala o splácanie dlhu bez toho, aby tam doniesla so sebou doklady, ktoré by aspoň čiastočne preukazovali jej pomery, považoval súd za skutočnosť, ktorá odôvodňuje nevyhovenie jej žiadosti o splácanie dlhu, a to za primeraného použitia § 153 CSP, keďže ďalšie konanie o jej žiadosti by vyžadovalo odročenie pojednávania a vykonanie ďalších úkonov súdu, čo však súd vzhľadom na uvedené okolnosti prípadu nepovažoval v danom prípade za hospodárny postup.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP, vecne čistým úspechom žalobcu v spore v rozsahu 93,28 % (úspech 96,64 % - neúspech 3,36 % = 93,28%).

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalovaná s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi uvedenými § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodila, že nepopierala v konaní, že z finančných prostriedkov žalovaného (poznámka odvolacieho súdu - zjavne mala odvolateľka na mysli žalobcu) po spoločnej dohode bolo použitých na rekonštrukciu uvedeného domu 12.041 eur, o ktorých výdavkoch si viedla presnú evidenciu. Okrem tejto skutočnosti uviedla, že spoločne kupovali materiál, ktorý bol použitý pri rekonštrukcii nehnuteľnosti a spoločne aj vyplácali stavebných majstrov a robotníkov, ktorí pracovali na stavbe. Túto sumu je ochotná aj žalobcovi vrátiť, pričom uviedla aj to, že tieto

sumy vyberal zo svojho účtu žalovaný, vždy podľa potreby, ako bolo treba nakúpiť materiál a vyplácať robotníkov na stavbe. Nie je pravdou tvrdenie žalobcu, že by bol prispieval na náklady domácnosti, prípadne hradil a mesačne prispieval na benzín do jej auta, s ktorým ho vozila do práce a z práce mesačne po 200 eur. Poukázala na jej výsluch na pojednávaní 4.10.2017. Preto vzniesla žalovaná aj kompenzačnú námietku dňa 10.11.2016 na sumu 4.959 eur. Túto kompenzačnú námietku súd prvej inštancie neuznal, čo odôvodnil tým, že nároky žalovanej vznesené počas konania sú premlčané v zmysle ust. § 107 ods. 1 O. z., okrem sumy peňažného trestu, kde vyhodnotil ako nedôveryhodné tvrdenie žalobcu, že k zaplateniu peňažného trestu prišlo z jeho prostriedkov a jeho tvrdenia akým spôsobom došlo k jeho uhradeniu sa rozchádzali. Poukázala na jeho výpoveď z hlavného pojednávania 8.9.2017. Z týchto jeho vyjadrení a z celého jeho postoja pred prvoinštančným súdom vyplýva, že jeho výpovede a tvrdenia ohľadne použitia a výšky finančných prostriedkov v sume 27.000 eur nie sú dôveryhodné a ani jeho tvrdenia ohľadne vzniku listiny „Čestné prehlásenie“ spísanej 2.4.2014. Toto čestné prehlásenie nemožno považovať za rovnocenné k zmluve o pôžičke finančných prostriedkov, ale možno ho považovať za investovanie prostriedkov do rekonštrukcie stavby, teda obaja účastníci vedeli, že ide o zastretý právny úkon. Podľa § 41a ods. 2 O. z., ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov, ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Neplatnosti takéhoto právneho úkonu sa nemožno dovoľávať voči účastníkovi, ktorý ho považoval za nezastretý. Vzhľadom na výsledky konania pred súdom bolo jednoznačne preukázané, že toto čestné prehlásenie obsahovo nezodpovedalo zmluve o pôžičke, ale o poskytnutí prostriedkov na rekonštrukciu nehnuteľnosti. Okrem toho súd nesprávne vyhodnotil skutočnosti, ktoré predchádzali vyhotoveniu tohto dokumentu, ku ktorému bola žalovaná nepriamo dotlačená žalovaným (opäť poznámka odvolacieho súdu - zjavne mala odvolateľka na mysli žalobcu) k jeho vyhotoveniu tým, že chcel uspokojiť jeho obsahom svojich prestarých rodičov, ktorých žalovaná osobne poznala, ohľadom uloženia a nakladania so svojimi investíciami. Už predtým títo vedeli v akej finančnej situácii sa žalobca nachádzal pred odpredajom svojho bytu v X., dlhoval aj im určitý finančný obnos a vedeli, že má ďalšie podlžnosti na výživnom. O ostatných jeho podlžnostiach nemali celkom jasnú vedomosť. Čestné prehlásenie, ktoré bolo spísané hlavne na podnet žalobcu nepotvrdovalo pravdivé skutočnosti o prostriedkoch uložených do investície na rekonštrukciu rodinného domu. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26Cdo/1941/2011 - predstieraný právny úkon, relatívne predstieranie. Zmluva, pri ktorej uzavretí jeden z účastníkov úmyselne predstieral určitú vôľu so zámerom, aby tým vyvolal u druhého účastníka omyl, alebo tým využil jeho omyl, je dôvodom neplatnosti zmluvy podľa § 49a O. z. a obdobne rozhodnutie NS ČR 32Cdo/1256/2010 je čiastočne neplatná pre podvodné konanie jedného z účastníkov zmluvy (§ 40a O.z.). Súd neskúmal podľa výpisov z bankového účtu žalobcu jednotlivé výbery a ich sumy a nevypočul žalobcu ku skutočnostiam pohybu na jeho účte, na ktorý žalovaná nemala žiadny prístup. Žalovaná naďalej tvrdí, že suma 27.000 eur nebola použitá v plnom rozsahu na rekonštrukciu nehnuteľnosti žalovanej, ale z týchto finančných prostriedkov si žalovaný (opäť poznámka odvolacieho súdu - zjavne mala odvolateľka na mysli žalobcu) uhrádzal aj vlastné dlžoby, o rozsahu ktorých žalovaná v plnom rozsahu nemala presné informácie, ale vedela o nich prostredníctvom žalobcu. Išlo hlavne o exekučné konania, nezrovnalosti v platení nákladov na udržiavanie bytu v X. a nezrovnalosti v peňažných ústavoch.

Čo sa týka premlčania nárokov žalovanej, ktoré si uplatnila v súdnom konaní formou kompenzačnej námietky, naďalej trvá na tom, že námietka premlčania, ktorú vzniesol žalobca, je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 O.z.). Poukázala na rozhodnutie 25Cdo/2593/2011 (NS ČR) možno odmietnuť súdnu ochranu aj tomu, kto vznesie námietku premlčania, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Uplatnenie námietky premlčania by sa priečilo dobrým mravom len v tých výnimočných prípadoch, kedy by bolo výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby ničím nezavinil a voči ktorému by za takej situácie zánik nároku v dôsledku premlčania bol neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil. O konanie vykazujúce znaky priameho úmyslu poškodiť druhého účastníka by však nebolo možné uvažovať z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku možno vyvodiť, ale len z konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je popretie práva uplatniť námietku premlčania. Porušenie dobrých mravov vidí žalovaná najmä v jeho celkovom správaní sa k žalovanej a členom jej rodiny, priam parazitného spôsobu jeho života v čase trvania spoločnej domácnosti so žalovanou, od ktorej prijímal plnenia z jej strany voči nemu ako samozrejmosť a napriek viacerým výzvam a upozorneniam z jej strany sa na spoločných výdavkoch domácnosti, ako i plnení voči nemu samotnému (doprava do práce a späť žalobkyňou /opäť poznámka odvolacieho súdu - zjavne mala odvolateľka na mysli žalovanú/) svoje

konanie nezmenil a toto trvalo až do doby, kým jeho odsťahovaním sa zanikla „spoločná domácnosť“. Skutočné spolužitie žalobcu a žalobkyne /opäť poznámka odvolacieho súdu - zjavne mala odvolateľka na mysli žalovanú/ už skončilo skôr, rok pred samotným právnym zánikom spoločnej domácnosti. K samotnému rozchodu došlo z dôvodov neprekonateľných rozporov zapríčinených najmä žalobcom, ktorý žalovanú fyzicky napádal, využíval a spoločnú domácnosť zrušil až po tom, čo uhradil svoju pôžičku a ďalšie finančné podližnosti. Žalobkyňa /opäť poznámka odvolacieho súdu - zjavne mala odvolateľka na mysli žalovanú/ si neuplatnila tieto svoje nároky najmä z dôvodu, že žalobca sa zdržiaval v nehnuteľnosti, bol agresívny, žalovaná mala vážne chorých oboch svojich rodičov a mala snahu sa so žalobcom dohodnúť. Neskôr mala z neho strach, pretože v neskorých večerných hodinách ju niekoľkokrát bez ohlásenia vyhľadal, sledoval ju, mala strach a preto ho napokon ohlásila orgánom polície. Súd prvej inštancie, odvolávajúc sa na odôvodnenie napadnutého rozsudku, nevykonal dostatočné dôkazy, ktoré mali preukázať skutočnú výšku použitých investícií, najmä podrobným výsluchom žalobcu o pohyboch, najmä výberoch z jeho účtu, a na čo boli tieto sumy použité, tiež neobjasnil tvrdenia žalovanej ohľadne jeho finančnej situácie pred predajom jeho bytu v Győri, najmä čo všetko zo sumy za jeho predaj hradil a v akej výške, či vôbec tri vložené sumy na jeho účet, na ktoré sa odvoláva, boli podľa výberov v plnom rozsahu použité ako investícia do rekonštruovanej nehnuteľnosti. Nekonfrontoval teda oboch účastníkov konania a úplne odmietol výsluch matky žalovanej ako nadbytočný napriek tomu, že táto bývala v kritickej dobe v predmetnej nehnuteľnosti a vie mnohé okolnosti týchto investícií potvrdiť.

3. Proti tomuto rozsudku iba v časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti trov prvoinštančného konania podal včas odvolanie i žalobca, s návrhom na jeho zmenu v napadnutej časti uložením žalovanej povinnosti zaplatiť mu sumu 905,50 eur spolu s úrokom z omeškania 5,05 % zo sumy 905,50 eur od 11.3.2016 do zaplataenia a priznaním žalobcovi práva na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %. Právne svoje odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi uvedenými v § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Uviedol, že medzi stranami nebola sporná tá skutočnosť, že z dôvodu založenia spoločnej domácnosti sa strany dohodli zrekonštruovať nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovanej. Taktiež nebola sporná dohoda strán, že pre ten prípad, že bude ich spoločná domácnosť zrušená, žalovaná vráti žalobcovi finančné prostriedky v celkovej výške 27.000 eur, ktorá bola stranami potvrdená aj podpísaním čestného prehlásenia zo 7.2.2014. V priebehu konania strany zhodne potvrdili, že k zrušeniu spoločnej domácnosti došlo dňa 3.7.2015. Taktiež nebola sporná skutočnosť, že rekonštrukcia nehnuteľnosti bola financovaná z finančných prostriedkov žalobcu, sporná však bola výška žalobcom vynaložených finančných prostriedkov. Ďalej medzi stranami boli sporné výdavky, ktoré žalovaná uplatnila voči žalobcovi kompenzačnou námietkou podanou 10.11.2016. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení predložil čestné prehlásenie zo 7.2.2014, ako aj výpisy z bankového účtu, z ktorých vyplýva, že žalobca disponoval finančnými prostriedkami, ktoré boli vynaložené na rekonštrukciu danej nehnuteľnosti. Súd v tejto súvislosti správne posúdil nárok žalobcu ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia odpadnutím právneho dôvodu jeho plnenia a po vykonaní rozsiahleho dokazovania správne dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplataenie sumy 27.000 eur bol uplatnený opodstatnene. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní posúdil aj kompenzačnú námietku žalovanej doručenú súdu 10.11.2016, v ktorej kompenzačnej námietke nazvanej ako „Vzájomný návrh o zaplataenie sumy 6.650,- eur“ žalovaná uplatnila nárok na zaplataenie čiastky vo výške 4.959 eur, opodstatnenosť ktorého nároku však žalovaná nepreukázala a ani ich riadne nezdokladovala. Súd prvej inštancie z celkovej čiastky uplatnenej žalovanou neopodstatnene jej priznal čiastku vo výške 305,50 eur ako alikvotnú časť výdavkov spoločnej domácnosti (poplatok za odber plynu a poplatok za odpad) a čiastku vo výške 600 eur, ktorú čiastku ako peňažný trest žalobcu podľa vyjadrenia žalovanej uhradila žalovaná namiesto žalobcu. V ostatnej časti súd prvej inštancie kompenzačnú námietku považoval za neopodstatnenú a to poukazom jednak z dôvodu premlčania nárokov vynaložených žalovanou do 10.11.2014 (t. j. dva roky pred ich uplatnením na súde dňa 10.11.2016) a zároveň z dôvodu, že vznik výdavkov - ako cestovné, taxi služby, výdavky spojené s opravou vozidla - žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala a ďalej vo vzťahu k výdavkom - ako internet, TV, elektrina - žalovaná nemala aktívnu legitímáciu, nakoľko tieto boli uhrádzané jej otcom. So závermi súdu prvej inštancie ohľadne premlčania uplatnených nárokov, neunesenia dôkazného bremena a zároveň nedostatku aktívnej legitímácie vo vzťahu k niektorým žalovanou uplatneným nárokom, vrátane odôvodnenia týchto záverov, žalobca v celom rozsahu súhlasí. Rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadne priznania finančnej čiastky vo výške 305,50 eur a finančnej čiastky vo výške 600 eur však žalobca považuje za nesprávne. Pri posúdení uvedených nárokov súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň nárok žalovanej na zaplataenie čiastky vo výške 600 eur nesprávne právne posúdil, keď predmetný nárok neposúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a preto namiesto dvojročnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného

obohatenia nesprávne aplikoval trojročnú premlčiaciu dobu. Súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru, že žalovaná vynaloženie výdavkov na spoločnú domácnosť strán za rozhodné obdobie, t. j. za obdobie od 10.11.2014 do 3.7.2015, nesporne preukázala. Žalovaná v priebehu konania na súde prvej inštancie na preukázanie týchto výdavkov predložila doklady z roku 2016, pričom vo svojej výpovedi uviedla, že tieto výdavky boli v rovnakej výške aj v rozhodnom období. Uvedené skutočnosti však neboli z jej strany hodnoverne preukázané, a to ani skutočná výška týchto nákladov a ani to, že tieto výdavky uhradila práve ona, a ani napr. iný člen jej rodiny, z ktorého dôvodu by nebola aktívne legitimovaná na uplatnenie týchto nárokov. Ohľadne vyčísleného poplatku za odber plynu treba uviesť, že žalovaná na preukázanie týchto výdavkov predložila iba poštový poukaz na účet a potvrdenie o prijatí platobného príkazu, z ktorého vyplýva, že žalovaná 25.8.2016 uhradila mesačnú zálohu na plyn vo výške 149,33 eur. Z uvedeného však žiadnym spôsobom nevyplýva, že aká bola skutočná výška poplatku za odber plynu v sledovanom období (10.11.2014 - 3.7.2015). Súd prvej inštancie nemohol ani vychádzať iba z vyjadrenia žalovanej, že výška tohto poplatku bola aj v rozhodnom období rovnaká. V tejto súvislosti treba jednak poukázať na to, že žalovaná preukázala výšku mesačnej zálohovej platby za mesiac 2016 (t. j. za obdobie rok po tom, čo došlo k zrušeniu ich spoločnej domácnosti), pričom výška mesačnej zálohovej platby za sledované obdobie nemusí byť rovnaká. Taktiež treba zdôrazniť, že v danom prípade ide len o mesačnú zálohovú platbu, pričom skutočná výška poplatku za odber plynu je vždy vyčíslená podľa skutočnej výšky odberu plynu. Žalovaná teda žiadnym spôsobom (napr. vyúčtovacou faktúrou za sledované obdobie) nepreukázala skutočnú výšku nákladov za odber zemného plynu). Ohľadne priznanej čiastky vo výške 600 eur žalobca uviedol, že jednak nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie ohľadom preukázania tvrdenia žalovanej, že túto čiastku hradila ona, a taktiež považuje právne posúdenie tohto nároku za nesprávne. Z predložených príjmových dokladov jednoznačne vyplýva, že platiteľom týchto čiastok bol žalobca, pričom v konaní zo strany žalovanej tieto skutočnosti neboli jednoznačne vyvrátené. Právna zástupkyňa žalovanej v priebehu konania sa vyjadrila tak, že uvedenú čiastku hradila ona a to z finančných prostriedkov žalovanej. Uvedené svoje tvrdenie však žiadnym spôsobom nepreukázala a nebola ani preukázaná tá skutočnosť, že žalovaná v tom čase disponovala s týmito finančnými prostriedkami, teda či to neboli práve finančné prostriedky žalobcu. Samotná skutočnosť, že žalobca si presne nepamätal okolnosti, za akých došlo k úhrade týchto čiastok, nemôžu byť v tejto veci smerodajné, nakoľko žalobca je občanom Maďarska, neovláda slovenský jazyk a ani nepozná fungovanie úradov na území Slovenskej republiky. Okrem toho treba uviesť, že aj keby bol nárok žalovanej na zaplatenie tejto čiastky (600 eur) opodstatnený, t. j. keby žalovaná jednoznačne preukázala, že túto finančnú čiastku uhradila práve ona (treba zdôrazniť, že k tomu však nedošlo), išlo by o právny vzťah medzi dvoma fyzickými osobami, t. j. o súkromnoprávny vzťah. Samotná skutočnosť, že platenie peňažného trestu je verejnoprávnu povinnosťou, ešte neovplyvní právne posúdenie vzťahu medzi fyzickými osobami. V takom prípade by zo strany žalovanej došlo k plneniu bez právneho dôvodu, čím by sa žalobca bezdôvodne obohatil práve na úkor žalovanej. Predmetný nárok teda treba posúdiť podľa ustanovení O. z. o bezdôvodnom obohatení, z ktorého dôvodu na uplatnenie tohto nároku platí dvojročná premlčacia lehota. Nárok žalovanej na zaplatenie finančnej čiastky 600 eur je teda už premlčaný, z ktorého dôvodu ho súd prvej inštancie nemohol žalovanej priznať. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že žalovaná ohľadne opodstatnenosti nároku na zaplatenie finančnej čiastky vo výške 305,50 eur, ako aj ohľadne čiastky vo výške 600 eur, neunesla dôkazné bremeno, pričom prípadný jej nárok na zaplatenie finančnej čiastky vo výške 600 eur je premlčaný, a to poukazom na dvojročnú premlčiaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa vyššie uvedeného teda kompenzačná námietka žalovanej voči žalobcovi je v celom rozsahu neopodstatnená a keďže podľa súdu prvej inštancie nebyť kompenzačnej námietky by bol nárok žalobcu na zaplatenie finančnej čiastky vo výške 27.000 eur v celom rozsahu opodstatnený, súd prvej inštancie mal žalobe v celom rozsahu vyhovieť. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti by žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, t. j. v rozsahu 100 %.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej vyjadril tak, že navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalovanej v časti, v ktorej smeruje proti druhému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, podľa § 386 CSP odmietol. Prvý výrok rozsudku navrhol z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a výroky II. a III. zmeniť tak, ako navrhuje vo svojom odvolaní žalobca. Výrokom o zvyškovom zamietnutí žaloby súd prvej inštancie rozhodol v prospech žalovanej, keďže žalobu v tejto časti zamietol, z ktorého dôvodu žalovaná nie je oprávnenou osobou podať voči tomuto výroku rozsudku odvolanie (§ 359 CSP). Žalobca odvolanie žalovanej v celom rozsahu považuje za neopodstatnené. V priebehu konania na súde prvej inštancie žalobca všetky svoje tvrdenia uvádzané v žalobe riadne odôvodnil a preukázal listinnými dôkazmi. Naopak, žalovaná svoje tvrdenia žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázala, nepredložila

súdu žiadny dôkaz, ktorý by potvrdzoval správnosť jej tvrdenia. Súd prvej inštancie v priebehu konania vykonal rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého náležite zistil skutočnosti rozhodujúce pre vec samú, v konaní bolo riadne preukázané, že medzi stranami došlo k podpísaniu čestného prehlásenia zo 7.2.2014, v ktorom žalovaná bez akéhokoľvek nátlaku, dobrovoľne uznala, že na rekonštrukciu rodinného domu boli použité aj finančné prostriedky žalobcu, v celkovej výške 27.000 eur. Žalovaná teda v čase podpísania čestného prehlásenia presne vedela aká čiastka bola na rekonštrukciu jej rodinného domu použitá, ktorú čiastku bez akejkolvek námietky aj uznala. Taktiež obsah čestného prehlásenia jednoznačne potvrdzuje, že žalovaná sa zaviazala uvedenú čiastku v celom rozsahu vrátiť žalobcovi v prípade zániku ich spoločnej domácnosti. Tvrdenie žalovanej, že k vyhotoveniu tohto čestného prehlásenia bola dotlačená, nezodpovedá pravde. Taktiež považuje všetky jej tvrdenia o osobe žalobcu iba za účelové, ktoré nemajú žiadny vplyv na právne posúdenie veci samej. Súd prvej inštancie teda správne posúdil nárok žalobcu ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia odpadnutím právneho dôvodu jeho plnenia a po vykonaní rozsiahleho dokazovania správne dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 27.000 eur bol uplatnený opodstatnene. Žalovaná ďalej v odvolaní uviedla, že považuje námietku premlčania nárokov uplatnených kompenzačnou námietkou za rozpor s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázal žalobca na skutočnosť, že žalovaná na uplatnenie časti nárokov uvedených v kompenzačnej námietke nemala aktívnu legitimáciu a zároveň opodstatnenosť časti týchto nárokov žiadnym hodnoverným spôsobom ani nepreukázala. Rozhodnutie súdu prvej inštancie teda v časti, v ktorej kompenzačnej námietke žalovanej nevyhovelo, považuje žalobca za správne.

5. Žalovaná v jej podaní zo 14.5.2018 zn. Vyjadrenie uviedla, že obdržala vyjadrenie žalobcu k jej odvolaniu. Aj keby odvolací súd uvažoval v intenciách, že nejde o investovanie prostriedkov do rekonštrukcie stavby, ale čestné prehlásenie podpísané oboma stranami sporu by považoval za rovnocenné k zmluve o pôžičke finančných prostriedkov, zmluva o pôžičke podľa § 657 a nasl. O. z. má reálnu, nie iba konsenzuálnu povahu. Touto zmluvou prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Vznik pôžičky predpokladá nie iba dohodu zmluvných strán, ale i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi. Akonáhle je zmluva o pôžičke uzavretá, vzniká medzi stranami záväzný právny vzťah, ktorého obsahom sú dojednané práva a povinnosti, ale až odovzdaním veci dlžníkovi sa tento právny vzťah medzi nimi stáva právnym vzťahom z pôžičky. Ide o tzv. reálny kontrakt, kde okrem samotného uzavretia zmluvy je potrebný ešte ďalší úkon odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi, teda nie iba zmluvným dojednaním, ale až odovzdaním predmetu pôžičky vzniká dlžníkovi záväzok vrátiť veriteľovi to, čo mu bolo požičané a k tomu zodpovedajúce právo veriteľa požadovať vrátenie pôžičky (rozhodnutie KS Bratislava 4Co/259/05). Za okolností, že podľa tvrdenia žalobcu pri odovzdaní a prevzatí peňazí nikto nebol, súd v záujme zistenia tvrdenia navrhovateľa, ale i obrany žalobkyne /opäť poznámka odvolacieho súdu - zjavne mala na mysli žalovanú/, odmietol vykonať navrhovaný dôkaz, hoci matka žalovanej mala vedomosť tak o spôsobe financovania rekonštrukcie stavby, ako i k ďalším okolnostiam žaloby, pričom žalobca nepreukázal, tak ako je to už uvedené v odvolaní, či v skutočnosti mal takýto obnos k dispozícii, ak ho mal, z čoho hradil ostatné svoje životné náklady, keď v tej dobe mal k dispozícii iba finančné prostriedky zo svojho zárobku, ktorý mal činiť 600 eur mesačne a iný príjem, na ktorý sa odvolával v súdnom konaní, bol iba minimálny a príležitostný. Súd nezisťoval, či v čase od predaja bytu mal odporca / opäť poznámka odvolacieho súdu - zjavne mala na mysli žalobcu/ aj iné úvery (aj osobné pôžičky) a v akej výške, ako i blokácie exekútora na akú sumu a z akého dôvodu a v akom časovom intervale boli hradené tieto pohľadávky, prípadne z akých prostriedkov. Taktiež neskúmal, ako už bolo v odvolaní uvedené, aké pohyby boli na účte žalobcu vykonané, na čo boli použité. Podané odvolanie považuje žalovaná za dôvodné, pričom vyjadrenia žalovanej /opäť poznámka odvolacieho súdu - zjavne mala na mysli žalobcu/ v tom smere, že sa nepamätá, resp. rozporne vypovedá ohľadne splátok peňažného trestu vykonaného žalovanou, čo odôvodňuje najmä skutočnosťou, že žalobca neovláda slovenský jazyk a nepozná fungovanie úradov na území SR je neprijateľné, keďže počas konania pred súdom bola prítomná tlmočnica, a teda sa mohol k uvedeným veciam riadne vyjadriť. Tvrdenia, ktorými sa žalobca bránil aj ohľadne fungovania spoločnej domácnosti so žalovanou, sú takisto vykonštruované a nezakladajú sa na pravde. Týka sa to najmä príspevku na spoločnú domácnosť a príspevku na dopravu do zamestnania a späť. Preto navrhla rozhodnúť tak, ako je to uvedené v dôvodoch odvolania.

6. Žalobca sa k obsahu vyjadrenia žalovanej k odvolaniu vyjadril v podaní z 11.10.2018 tak, že v priebehu konania riadne preukázal, a to predložením kúpnej zmluvy ako aj výpismi z bankového účtu, že disponoval finančnými prostriedkami, ktoré boli použité na rekonštrukciu rodinného domu vo vlastníctve žalovanej. Zároveň predložené výpisy potvrdzujú aj tvrdenie žalobcu ohľadne toho, že

finančné prostriedky boli použité postupne, t. j. finančné prostriedky na financovanie rekonštrukčných prác boli z jeho účtu vyberané po častiach, a to buď v meste X., alebo vo M. V.. Vynaloženie finančných prostriedkov žalobcu na rekonštrukciu rodinného domu vo vlastníctve žalovanej, vrátane s ich presnou výškou žalovaná sama potvrdila podpísaním čestného prehlásenia. V tejto súvislosti zdôraznil, že predmetné čestné vyhlásenie bolo vyhotovené právnu zástupkyňou žalovanej na základe výslovnej požiadavky strán súdneho konania. Podpísaním tohto čestného prehlásenia žalovaná sa okrem iného zaviazala vrátiť tieto finančné prostriedky v celom rozsahu, ak nastanú určité okolnosti, v danom prípade, ak dôjde k zrušeniu ich spoločnej domácnosti. Žalovaná v priebehu konania na súde prvej inštancie nepredložila súdu žiadny dôkaz, ktorý by uvedené skutočnosti vyvrátila, prípadne spochybnila. Z uvedeného dôvodu nárok žalobcu považuje v celom rozsahu za opodstatnený.

7. Žalovaná vo vyjadrení z 2.11.2018 i zo 7.2.2019 k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu, v súvislosti so žiadosťou žalobcu o odmietnutie odvolania žalovanej v časti proti výroku II. rozsudku poukázala na § 359 CSP, keď odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, pričom tvrdí, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bolo vyhovené nároku žalovanej iba sčasti.

8. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Okrem objektívnej prípustnosti odvolania (t. j. existencia rozhodnutia, proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie), musí existovať aj subjektívna prípustnosť odvolania. Tzn. že odvolanie musí podať tá strana, v neprospech ktorej bolo vydané rozhodnutie (§ 359 CSP), resp. ten subjekt, ktorý má právo podať odvolanie (§ 360 a § 361 CSP). Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá prijatie záveru o oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej ako aj subjektívnej). Subjektívna procesná legitímácia odvolateľa na podanie odvolania vyplýva z ustanovení § 359 až § 361 CSP. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak odvolanie nepodala strana sporu alebo za splnenia zákonných podmienok intervenient alebo prokurátor, odvolací súd odvolanie odmietne. Ak odvolanie podala sporová strana, je povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v jej neprospech. V predmetnej veci ide o rozsudok, ktorým súd prvej inštancie (reprezentovaný sudcom) rozhodol o žalobe tak, že jej čiastočne vyhovel a čiastočne ju zamietol, odvolanie proti tomuto rozsudku je objektívne prípustné (§ 355 ods. 1 CSP). Žalovaná odvolaním napadla vyhovujúcu i zamietajúcu časť rozsudku súdu prvej inštancie, hoci zamietajúcou časťou bolo rozhodnuté v jej prospech, teda v zamietajúcej časti nebolo jej odvolanie subjektívne prípustné. Podľa § 386 CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Odvolací súd preto podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol odvolanie žalovanej voči rozsudku súdu prvej inštancie v časti zvyškovo zamietajúcej žalobu ako podané neoprávnenou osobou (postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario bez pojednávania).

9. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „O. s. p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (s výnimkou časti odvolania žalovanej odmietnutej ako je vyššie uvedené, § 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam žalovanej v jeho vyhovujúcej časti veci samej považovať za vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť (s potrebou nariadenia opravy zrejmej nesprávnosti v takejto

časti), avšak v zamietajúcej časti veci samej a v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania je potrebné ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky - žalovanej) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia vo vyhovujúcej časti veci samej (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vypořiadat' sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie doplní (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné: K námietkam žalovanej o nedôveryhodnosti tvrdení žalobcu ohľadne vzniku listiny Čestné prehlásenie, o tom, že ho nemožno považovať za rovnocenné k zmluve o pôžičke finančných prostriedkov ale za investovanie prostriedkov do rekonštrukcie nehnuteľnosti, že sa jedná o zastretý právny úkon, predstieraný právny úkon, neplatný pre konanie v omyle, o nesprávnom vyhodnotení skutočností, ktoré predchádzali jeho vyhotoveniu, o dotlačení žalovanej žalobcom k jeho vyhotoveniu za účelom uspokojenia jeho obsahom prestarých rodičov žalobcu ohľadom uloženia a nakladania s investíciami žalobcom, o jeho spísaní hlavne na podnet žalobcu, o tom, že nepotvrďovalo pravdivé skutočnosti o prostriedkoch uložených do investície na rekonštrukciu rodinného domu, o nedôveryhodnosti tvrdení žalobcu ohľadne použitia a výšky finančných prostriedkov v sume 27.000 eur, o neskúmaní súdom jednotlivých výberov z účtu žalobcu, na ktorý žalovaná nemala prístup, o nevykonaní dostatočných dôkazov na preukázanie skutočnej výšky použitých investícií, odvolací súd uvádza, že rovnako ako súd prvej inštancie za rozhodujúce v predmetnom spore považuje to, že Čestným prehlásením zo 7.2.2014 (na ktorom boli podpisy strán úradne osvedčené 24.2.2014), vyhotoveným po tom, ako už boli rekonštrukčné práce na rodinnom dome vykonané a nepochybné bol stranám sporu známy tak rozsah skutočne vykonaných prác ako aj objem na to použitých peňažných prostriedkov žalobcu, žalovaná slobodne svojim podpisom overeným u notára potvrdila a uznala v plnej výške vloženie vlastných finančných prostriedkov žalobcu v sume celkom 27.000 eur ako investície do rekonštrukcie domu v jej výlučnom vlastníctve. Taktiež sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že žalobca v spore predloženou kúpnu zmluvou na byt, ako aj výpismi z jeho bankového účtu jednoznačne preukázal, že v rozhodnom období disponoval uvedenou sumou, ktorú mal z predaja jeho bytu v X. v V. s tým, že posledná splátka kúpnej ceny bola pripísaná na jeho účet dňa 10.9.2013, pričom zo svojho účtu vyberal peniaze v hotovosti, ktoré následne po ich zámene na eurá použili spolu so žalovanou na uhrádzanie výdavkov na rekonštrukciu jej domu. Uvedené nespochybnila ani žalovaná, ktorá len tvrdila, že sumu 27.000 eur spolu nikdy nevidela, ani ju neprevzala, z hľadiska dôvodnosti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia však nebolo podstatné, či všetky čiastkové sumy žalovanou v spomenutom čestnom prehlásení potvrdenej celkovej investície žalobcu do jej majetku vo výške 27.000 eur boli aj fakticky odovzdané priamo žalovanej, aby ona z nich následne vyplatila dodávateľov prác, alebo boli na úhradu prác použité aj iným spôsobom. Objem použitých peňazí žalobcu 27.000 eur bol žalovanou jednoznačne a v plnej výške potvrdený v čestnom prehlásení zo 7.2.2014, pričom v danom ohľade je bezpredmetné, že žalovaná nemala k účtu žalobcu prístup. Rovnako správne súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná žiadnym dôkazom počas celého konania nepreukázala svoje tvrdenie, že by bola táto suma neprimeraná vykonanému rozsahu rekonštrukcie a toto jej tvrdenie sa rozchádzalo s tvrdeniami žalobcu a aj s jej vlastným čestným prehlásením. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že podľa obsahu čestného prehlásenia zo 7.2.2014 mala žalovaná finančné prostriedky vo výške 27.000 eur vložené žalobcom do rekonštrukcie jej nehnuteľnosti titulom investície žalobcovi v celom rozsahu vrátiť alebo mu zabezpečiť nákup primeraného bytu, pokiaľ dôjde k zrušeniu ich spoločnej domácnosti. K zrušeniu spoločnej domácnosti strán sporu podľa ich súhlasného vyjadrenia došlo dňom 3.7.2015, a teda týmto dňom, keďže nebol pre žalobcu zabezpečený nákup primeraného bytu, mu podľa obsahu čestného prehlásenia vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia odpadnutím právneho dôvodu jeho plnenia, a to založená a trvaná spoločnej domácnosti strán sporu podľa § 451 ods. 2 O.z. splnením rozvázovacej podmienky, t.j. zrušením spoločnej domácnosti podľa § 36 O.z., vzhľadom k čomu, nebyť kompenzačnej námietky žalovanej uplatnenej v tomto konaní, by mal žalobca nárok na vrátenie celej sumy investície 27.000 eur.

Odvolací súd dodáva, že Čestné prehlásenie ani podľa označenia, ani podľa jeho obsahu ani podľa vôle strán nebolo zmluvou o pôžičke (žalovaná netvrdila, že sa jednalo o pôžičku), ako už bolo vyššie uvedené podľa obsahu čestného prehlásenia mala žalovaná finančné prostriedky vo výške 27.000 eur vložené žalobcom do rekonštrukcie jej nehnuteľnosti titulom investície žalobcovi v celom rozsahu vrátiť alebo mu

zabezpečiť nákup primeraného bytu, pokiaľ dôjde k zrušeniu ich spoločnej domácnosti, preto tvrdenia žalovanej o zastretom, predstieranom právnom úkone, neplatnom pre konanie v omyle, o dotlačení žalovanej žalobcom k jeho vyhotoveniu za účelom uspokojenia jeho obsahom prestarých rodičov žalobcu ohľadom uloženia a nakladania s investíciami žalobcom, odvolací súd považoval za účelové a nepreukázané, v snahe zvrátiť dôsledky podpísania čestného prehlásenia. Na koho podnet bolo čestné prehlásenie spísané odvolací súd nepovažoval za podstatné. Pokiaľ aj žalobca v žalobe označil svoju investíciu ako finančnú pôžičku s povinnosťou jej vrátenia v prípade zrušenia spoločnej domácnosti strán, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že sa jedná o laika. Civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia (súd pozná právo). Strany sporu nie sú povinné uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriadiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak strana sporu uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ňou tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Ak teda súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriadiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobca dovoľáva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne. Nemožno preto uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu z 22. septembra 2010, sp. zn. 5Cdo/196/2009).

Odvolací súd tiež poukazuje na 15. bod Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 684/2017-11 z 10.11.2017, podľa ktorého: „Ústavný súd považuje moment rozchodu ako odpadnutie právneho dôvodu investície, a tak ako počiatok behu subjektívnej premlčacej lehoty za rozumný, pretože zmyslom investície „nie je len číre ekonomické zveľadenie majetku, ale je ním upevnenie partnerského vzťahu do budúcnosti“. Tento názor možno podporiť aj judikatúrou rakúskych „vrcholných“ súdov, ktorá siaha až do roku 1949 (porov. Oberlandesgericht Wien, Entscheidung vom 7. 9. 1949, 2 Ob 354/49). Námietať ťažkosti dokazovania rozchodu nie je z hľadiska hmotného práva relevantná, pretože Občiansky zákonník pozná podobné normy určenia času, napríklad trvalé opustenie domácnosti pri zrušení spoločného nájmu bytu. Napokon norma vyplývajúca z tohto výkladu nemôže byť považovaná za retroaktívnu, pretože obaja partneri dopredu vedia, že ak sa rozídu, tak sa investícia stane bezdôvodným obohatením.“

Pokiaľ ide o námietku o nekonfrontovaní strán, táto podľa názoru odvolacieho súdu nebola dôvodná, nakoľko strany boli vypočuté na pojednávaniach (viď zápisnice o pojednávaní dňa 8.9.2017 a 4.10.2017) vždy v prítomnosti protistrany, za prítomnosti právnych zástupcov oboch strán, s možnosťou vzájomného kladenia otázok a vyjadrenia sa k výpovedi protistrany.

Taktiež nedôvodnou bola odvolacia námietka o odmietnutí výsluchu matky žalovanej, majúcej bývať v kritickej dobe v predmetnej nehnuteľnosti, na potvrdenie mnohých okolností investícií, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo 4.10.2017 vyplýva, že výsluch matky žalovanej právna zástupkyňa žalovanej navrhovala na ozrejmienie skutočností kto koľko uhradil zo spoločných výdavkov v ich domácnosti t.j. reálné náklady (ktorý návrh žalovanej súd prvej inštancie uznesením vyhláseným na tomto pojednávaní zamietol) a nie na otázku investícií žalobcu do rekonštrukcie rodinného domu.

Vo vzťahu k premlčaniu nárokov žalovanej uplatnených formou kompenzačnej námietky žalovaná namietala, že námietka premlčaniu, ktorú vzniesol žalobca je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Porušenie dobrých mravov videla najmä v celkovom správaní sa žalobcu k žalovanej a členom jej rodiny, priam parazitného spôsobu jeho života v čase trvania spoločnej domácnosti so žalovanou, od ktorej prijímal plnenia z jej strany voči nemu ako samozrejmosť a napriek viacerým výzvam a upozorneniam z jej strany sa na spoločných výdavkoch domácnosti, ako i plnení voči nemu samotnému (doprava do práce a späť žalovanou) svoje konanie nezmenil a toto trvalo až do doby, kým jeho odsťahovaním sa zanikla „spoločná domácnosť“; k samotnému rozchodu došlo podľa jej názoru z dôvodov neprekonateľných rozporov zapríčinených najmä žalobcom, ktorý mal žalovanú fyzicky napádať, využívať a spoločnú domácnosť zrušiť až po tom, čo uhradil svoju pôžičku a ďalšie finančné podlžnosti; žalovaná uviedla, že si neuplatnila tieto svoje nároky najmä z dôvodu, že žalobca sa zdržiaval v nehnuteľnosti, bol agresívny, žalovaná mala vážne choroby oboch svojich rodičov a mala

snahu sa so žalobcom dohodnúť; neskôr mala z neho strach, pretože v neskorých večerných hodinách ju niekoľkokrát bez ohlásenia vyhľadal, sledoval ju, mala strach a preto ho napokon ohlásila orgánom polície.

Odvolačný súd k tejto ostatnej odvolacej námietke žalovanej uvádza, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby (II. ÚS 176/2011, IV. ÚS 542/2013). V tejto súvislosti je tiež relevantné, či v konaní boli tvrdené a preukázané také dôvody a okolnosti prípadu, pre ktoré by mala byť námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi (m. m. II. ÚS 176/2011).

Ak strana sporu, voči ktorej sa táto námietka uplatnila, chce vylúčiť účinky tejto námietky pre rozpor s dobrými mravmi, mala by v zásade tento rozpor v konaní uplatniť a tento rozpor aj náležite preukázať. Podľa § 3 ods. 1 O.z. výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie spočiatku nenamietala rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi, až v záverečnej reči na pojednávaní 4.10.2017 uviedla, že ju považuje za rozpornú s dobrými mravmi, pretože jej klientka v plnej miere hradila všetky náklady v domácnosti až do 3.7.2015, kedy sa žalobca odsťahoval.

Odvolačný súd je názoru, že prípadné uhradenie všetkých nákladov spoločnej domácnosti strán žalovanou nie je takou výnimočnou okolnosťou, pre ktorú by mala byť námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi, nie je výkonom práva žalobcu v spore, ktorý by bol výrazom zneužitia tohto práva na úkor žalovanej, žalovaná pred súdom prvej inštancie ani netvrdila, že márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a ani nepreukázala také okolnosti, ktoré by tento rozpor odôvodňovali. Súd prvej inštancie sa zjavne z tohto dôvodu osobitne nezaoberal tým, či je námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Až v odvolaní žalovaná uviedla, že porušenie dobrých mravov videla najmä v celkovom správaní sa žalobcu k žalovanej a členom jej rodiny, priam parazitného spôsobu jeho života v čase trvania spoločnej domácnosti so žalovanou, od ktorej prijímal plnenia z jej strany voči nemu ako samozrejmosť a napriek viacerým výzvam a upozorneniam z jej strany sa na spoločných výdavkoch domácnosti, ako i plnení voči nemu samotnému (doprava do práce a späť žalovanou) svoje konanie nezmenil a toto trvalo až do doby, kým jeho odsťahovaním sa zanikla „spoločná domácnosť“; k samotnému rozchodu došlo podľa jej názoru z dôvodov neprekonateľných rozporov zapríčinených najmä žalobcom, ktorý mal žalovanú fyzicky napádať, využívať a spoločnú domácnosť zrušiť až po tom, čo uhradil svoju pôžičku a ďalšie finančné podližnosti; žalovaná uviedla, že si neuplatnila tieto svoje nároky najmä z dôvodu, že žalobca sa zdržiaval v nehnuteľnosti, bol agresívny, žalovaná mala vážne chorých oboch svojich rodičov a mala snahu sa so žalobcom dohodnúť; neskôr mala z neho strach, pretože v neskorých večerných hodinách ju niekoľkokrát bez ohlásenia vyhľadal, sledoval ju, mala strach a preto ho napokon ohlásila orgánom polície.

Z uvedeného vyplýva, že žalovaná až v odvolaní uviedla výnimočné okolnosti, pre ktoré by v prípade ich preukázania mohla byť námietka premlčania žalobcu v rozpore s dobrými mravmi a tiež až v odvolaní tvrdila že márne uplynutie premlčacej doby nezavinila.

Pretože rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi (z ostatne uvedených dôvodov) žalovaná namietala až v odvolaní, a námietka premlčania predstavuje v zmysle § 149 CSP prostriedok procesnej obrany ako hmotnoprávna námietka, bolo dôvodné posudzovať uvedenú námietku (rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi) ako novotu v odvolacom konaní (§ 366 CSP).

V zmysle § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany (prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky), ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie možno v odvolaní použiť len vtedy ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Žalovaná v odvolaní netvrdila splnenie niektorých z podmienok pre použitie prostriedkov procesného útoku (obrany) až v odvolacom konaní. V zmysle citovaného § 366 písm. a/ až d/ CSP tieto podmienky ani nevyšli najavo, preto táto novota nemohla byť použitá až v odvolacom konaní. Nebolo tak možné na námietku odvolateľky o vznesení námietky premlčania žalobcom (vo vzťahu ku kompenzačnej námietke žalovanej) v rozpore s dobrými mravmi, prihliadať.

Preto pokiaľ súd prvej inštancie žalobe v časti o zaplatenie 26.094,50 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 26.094,50 eur od 11.3.2016 do zaplatenia, vyhovel, po tom, čo došiel k záveru, že žalobcovi vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia odpadnutím právneho dôvodu jeho plnenia, a to založenia a trvania spoločnej domácnosti strán sporu podľa § 451 ods. 2 O.z. splnením rozvázovacej podmienky, t.j. zrušením spoločnej domácnosti podľa § 36 O.z., vzhľadom k čomu, nebyť kompenzačnej námietky žalovanej uplatnenej v tomto konaní, by mal žalobca nárok na vrátenie celej sumy investície 27.000 eur, tieto jeho závery boli správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Námietky uvedené v odvolaní žalovanej neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým došiel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku v jeho vyhovujúcej časti veci samej, preto odvolanie žalovanej z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti veci samej (I. výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, avšak vzhľadom na zrejmu nesprávnosť v I. výroku napadnutého rozsudku, konkrétne absenciu uvedenia, že sa jedná o ročný úrok z omeškania, odvolací súd nariadil súdu prvej inštancie vykonanie opravy podľa § 224 CSP. Z porovnania odôvodnenia (žalobca uplatnil popri istine aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne, ktorý mu súd podľa odôvodnenia priznal) a uvedeného výroku totiž vyplýva zrejma nesprávnosť - absencia uvedenia, že sa jedná o ročný úrok z omeškania, vznikol tak dôvod na opravu zrejmej nesprávnosti.

11. Žalobca vo vzťahu k zamietajúcej časti veci samej (905,50 eur s príslušenstvom) namietal, že súd prvej inštancie z celkovej čiastky uplatnenej žalovanou kompenzačnou námietkou jej neopodstatnene a nesprávne priznal čiastku vo výške 305,50 eur ako alikvotnú časť výdavkov spoločnej domácnosti (poplatok za odber plynu a poplatok za odpad) a čiastku vo výške 600 eur, ktorú čiastku ako peňažný trest žalobcu podľa vyjadrenia žalovanej uhradila žalovaná namiesto žalobcu, ďalej že pri posúdení uvedených nárokov na základe vykonaných dôkazov došiel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň nárok žalovanej na zaplatenie čiastky vo výške 600 eur nesprávne právne posúdil, keď predmetný nárok neposúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a preto namiesto dvojročnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia nesprávne aplikoval trojročnú premlčaciu dobu. Súdu prvej inštancie vytkol, že nesprávne došiel k záveru, že žalovaná vynaloženie výdavkov na spoločnú domácnosť strán za rozhodné obdobie, t. j. za obdobie od 10.11.2014 do 3.7.2015, nesporne preukázala, hoci žalovaná v priebehu konania na súde prvej inštancie na preukázanie týchto výdavkov predložila doklady z roku 2016, pričom vo svojej výpovedi iba uviedla, že tieto výdavky boli v rovnakej výške aj v rozhodnom období, ktoré skutočnosti však neboli z jej strany hodnoverne preukázané, a to ani skutočná výška týchto nákladov a ani to, že tieto výdavky uhradila práve ona, a nie napr. iný člen jej rodiny, z ktorého dôvodu by nebola aktívne legitimovaná na uplatnenie týchto nárokov. Ohľadom vyčísleného poplatku za odber plynu žalobca uviedol, že žalovaná na preukázanie týchto výdavkov predložila iba poštový poukaz na účet a potvrdenie o prijatí platobného príkazu, z ktorého vyplýva, že žalovaná 25.8.2016 uhradila mesačnú zálohu na plyn vo výške 149,33 eur, z uvedeného však žiadnym spôsobom nevyplýva aká bola skutočná výška poplatku za odber plynu v sledovanom období (10.11.2014 - 3.7.2015). Súd prvej inštancie nemohol vychádzať iba z vyjadrenia žalovanej, že výška tohto poplatku bola aj v rozhodnom období rovnaká. Žalovaná preukázala výšku mesačnej zálohovej platby za mesiac 2016 (t. j. za obdobie rok po tom, čo došlo k zrušeniu spoločnej domácnosti strán), pričom výška mesačnej zálohovej platby za sledované obdobie nemusí byť rovnaká. Pritom ide len o mesačnú zálohovú platbu, pričom skutočná výška poplatku za odber plynu je vždy vyčíslená podľa skutočnej výšky odberu plynu. Žalovaná teda žiadnym spôsobom (napr. vyúčtovacou faktúrou za sledované obdobie) nepreukázala skutočnú výšku nákladov za odber zemného plynu).

Súd prvej inštancie vo vzťahu k uplatneným výdavkom za dodávku plynu a odvoz smetí, uzavrel, že tieto výdavky podľa predložených dokladov preukázateľne uhradila žalovaná, ktorá na pojednávaní výslovne uviedla, že predložený poštový poukaz so sumou 149 eur predstavuje mesačný poplatok za dodávku plynu, a nakoľko žalobca len všeobecne tvrdil, že na chod spoločnej domácnosti prispieval mesačne sumou 200 eur, avšak to nijakým spôsobom nepreukázal a na druhej strane žalovaná pri uvedených dvoch položkách predloženými dokladmi dostatočne preukázala, že tieto výdavky spoločnej domácnosti uhradila ona, pričom podľa jej vyjadrenia tieto výdavky boli v rovnakej výške aj v rozhodnom (skoršom) období, súd tu kompenzačnej námietke žalovanej vyhovel v sume 305,50 eur, čo je 1 z preukázaných nákladov na dodávku plynu a odvoz smetí za obdobie 8 mesiacov (plyn 8 x 149 eur = 1.192 eur a poplatok za odpad 30 eur na 8 mesiacov, t.j. spolu 1.222 eur : 4 = 305,50 eur), čo pripadá na jedného člena štvorčlennej domácnosti.

Odvolačný súd vo vzťahu k žalovanej kompenzačnou námietkou uplatneným výdavkom za dodávku plynu a odvoz smetí uvádza, že tieto žalovaná uplatnila v kompenzačnej námietke z 9.11.2016 (doručenej súdu 10.11.2016), žalobca bol na pojednávaní dňa 18.11.2016 súdom vyzvaný aby sa k nej vyjadril do 10 dní (kópia zápisnice s výzvou mu bola doručená 18.11.2016). Žalobca v jeho písomnom podaní z 22.11.2016 (súdu doručené 28.11.2016) výslovne poprel tieto výdavky ako neopodstatnené, nepreukázané a nezdokladované žalovanej, tvrdil, že v rozhodnom období mal pravidelný príjem, z ktorého uhradil aj určité výdavky spoločnej domácnosti strán, uviedol, že na preukázanie svojich tvrdení žalovaná predložila jednak potvrdenia o úhradách za rôzne služby (odvoz komunálneho odpadu, poplatok za odber plynu), ktoré však bez výnimky boli uhradené v roku 2016, v ktorom období však už žalobca nebýval v spoločnej domácnosti so žalovanej, z ktorého dôvodu uvedené čiastky neuznáva. Žalovaná podľa neho nepredložila žiaden hodnoverný dôkaz, z ktorého by vyplývala správnosť a opodstatnenosť jednotlivých čiastok a nepreukázala, že k vynaloženiu uvedených finančných čiastok z jej strany skutočne aj došlo, svoje tvrdenia dostatočným a preskúmateľným spôsobom nepreukázala, neuniesla dôkazné bremeno.

Odvolačný súd je názoru, že vo vzťahu k týmto výdavkom (za dodávku plynu a odvoz smetí) nie je rozsudok súdu prvej inštancie dostatočne odôvodnený a preskúmateľný, nakoľko súd prvej inštancie nedal jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s obranou žalobcu proti takémuto uplatneniu výdavkov žalovanej, z odôvodnenia nie je zrejmé na základe akých dokladov konkrétne mal súd prvej inštancie za preukázané, že tieto výdavky v rozhodnom období (od 10.11.2014 do 3.7.2015) uhradila žalovaná a že tieto boli v rozhodnom období v rovnakej výške ako v roku 2016, spomenul iba predložený poštový poukaz so sumou 149 eur (v spise na č.l. 61), ktorý však nebol na pošte uhradený a nie je z neho zrejmé za aké obdobie bol vystavený. Akým dôkazom mal preukázané výdavky na odvoz smetí v rozhodnom období súd prvej inštancie taktiež neuviedol. Vyjadrenie žalovanej, že tieto výdavky boli v rovnakej výške aj v rozhodnom (skoršom) období a že ich uhradila ona boli žalobcom popreté. Taktiež nebolo z odôvodnenia zrejmé, prečo súd vychádzal z mesačných zálohových platieb za odber zemného plynu, keď už v čase rozhodovania musela byť známa skutočná výška nákladov za odber zemného plynu v rozhodnom období.

Pokiaľ ide o čiastku vo výške 600 eur, ktorú čiastku ako peňažný trest žalobcu podľa vyjadrenia žalovanej uhradila žalovaná namiesto žalobcu, sa žalobca ako odvolateľ nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie ohľadom preukázania tvrdenia žalovanej, že túto čiastku hradila ona a taktiež považuje právne posúdenie tohto nároku za nesprávne. Z predložených príjmových dokladov podľa neho jednoznačne vyplýva, že platiteľom týchto čiastok bol žalobca, pričom v konaní zo strany žalovanej tieto skutočnosti neboli jednoznačne vyvrátené. Právna zástupkyňa žalovanej v priebehu konania sa vyjadrila tak, že uvedenú čiastku hradila ona a to z finančných prostriedkov žalovanej, ktoré tvrdenie však žiadnym spôsobom nepreukázala a nebola ani preukázaná tá skutočnosť, že žalovaná v tom čase disponovala s týmito finančnými prostriedkami, teda či to neboli práve finančné prostriedky žalobcu. Samotná skutočnosť, že žalobca si presne nepamätal okolnosti, za akých došlo k úhrade týchto čiastok, nemôžu byť v tejto veci smerodajné, nakoľko žalobca je občanom Maďarska, neovláda slovenský jazyk a ani nepozná fungovanie úradov na území Slovenskej republiky. Aj keby bol nárok žalovanej na zaplatenie čiastky 600 eur opodstatnený, t. j. keby žalovaná jednoznačne preukázala, že túto finančnú čiastku uhradila práve ona, išlo by o právny vzťah medzi dvoma fyzickými osobami, t. j. o súkromnoprávny vzťah. Samotná skutočnosť, že platenie peňažného trestu je verejnoprávnou povinnosťou, ešte neovplyvní právne posúdenie vzťahu medzi fyzickými osobami. V takom prípade by zo strany žalovanej došlo k plneniu bez právneho dôvodu, čím by sa žalobca bezdôvodne obohatil práve na úkor žalovanej. Predmetný nárok teda treba posúdiť podľa ustanovení O. z. o bezdôvodnom obohatení, z ktorého dôvodu na uplatnenie tohto nároku platí dvojročná premlčacia lehota. Nárok žalovanej na zaplatenie

finančnej čiastky 600 eur je teda už premlčaný, z ktorého dôvodu ho súd prvej inštancie nemohol žalovanej priznať.

Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že prisvedčil tvrdeniu žalovanej, že peňažný trest žalobcu celkom vo výške 600 eur bol uhradený z finančných prostriedkov žalovanej, čo výslovne potvrdila aj jej právna zástupkyňa, ktorá podľa svojho vyjadrenia osobne v podateľni súdu vykonala dve platby peňažného trestu, a to dňa 27.8.2014 a 8.10.2014 s tým, že aj keď bolo na potvrdenkách meno žalobcu, finančné prostriedky na uhradenie peňažného trestu žalobcu boli poskytnuté žalovanou. Uvedenému tvrdeniu súd prisvedčil aj vzhľadom na to, že vyjadrenie žalobcu k predmetným skutočnostiam bolo zmätočné a nebolo v súlade s obsahom spisu (aj pripojeného spisu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1T/127/2014), keď pokuta nebola rozpísaná na 3 čiastky podľa rozsudku súdu, a ani nebola zaplatená na pošte v Dunajskej Strede tak ako to žalobca na pojednávaní tvrdil. Naopak peňažný trest bol zaplatený priamo na okresnom súde a v dvoch platbách, teda tak ako to tvrdili žalovaná a jej právna zástupkyňa, z čoho súd usúdil, že žalobca nepreukázal, že by peňažný trest uhradil on a z vlastných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj vtedajšia nepriaznivá finančná situácia žalobcu vyplývajúca z obsahu spisu; charakter platby, t.j. úhrada peňažného trestu, ktorý mal na účely upustenia od výkonu trestu zákazu činnosti súdom v trestnom konaní zaplatiť žalobca, čo bolo zrejším dôvodom uvedenia jeho mena na potvrdenkách; ako aj fakt, že predmetnými potvrdenkami disponovala právna zástupkyňa žalovanej, ktorá ich v konaní predložila práve na podporu tvrdenia žalovanej o tom, že suma peňažného trestu bola zaplatená z jej peňazí.

Odvolací súd sa plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že čiastku vo výške 600 eur (peňažný trest žalobcu) uhradila žalovaná namiesto žalobcu, z jej finančných prostriedkov, považuje túto skutočnosť za preukázanú z dôvodov uvedených súdom prvej inštancie, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a námietky žalobcu považuje v tomto smere za nedôvodné, žalobca sám v odvolaní uviedol, že si presne nepamätal okolnosti, za akých došlo k úhrade týchto čiastok, na čo skutočnosť, že žalobca je občanom Maďarska, neovláda slovenský jazyk a nepozná fungovanie úradov na území Slovenskej republiky, nemá žiaden vplyv.

Súd prvej inštancie však ďalej dôvodil, že platenie peňažného trestu bolo verejnoprávnu povinnosťou žalobcu s tým, že vzťah medzi platiteľom peňažného trestu a štátom je vzťahom verejnoprávny a nie občianskoprávny, v súvislosti s plnením peňažnej povinnosti odsúdeného vo vzťahu ku štátu pritom nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie ďalšieho subjektu - žalovanej, tzn. jej nárok na kompenzáciu nemohol byť uplatnený ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 454 O.z., a teda ani nebolo možné v tomto smere prihliadnuť k námietke premlčania žalobcu, keďže tu neplatí dvojročná subjektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 O.z., ale všeobecná trojročná premlčacia doba podľa § 101 O.z. platiaca pre plnenie žalovanej z iného dôvodu než plnenia za žalobcu podľa § 454 O.z., pričom kompenzačná námietka tak bola pri tomto nároku uplatnená včas (v rámci 3-ročnej premlčacej doby), z ktorého dôvodu súd prvej inštancie kompenzačnú námietku v časti predmetných platieb 600 eur posúdil ako dôvodnú.

Odvolací súd uvádza, že v ostatne uvedenej časti nie je rozsudok súdu prvej inštancie dostatočne odôvodnený a preskúmateľný, nakoľko súd prvej inštancie nedal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku, prečo bol názoru, že v danom prípade keď čiastku vo výške 600 eur (peňažný trest žalobcu) uhradila (štátu) žalovaná namiesto žalobcu nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie žalobcu (mylne uvádzal žalovanú) na úkor žalovanej, ani bližšie nezdôvodnil svoj názor, že jej nárok na kompenzáciu sumy 600 eur nemohol byť uplatnený ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka ani to prečo aplikoval všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu podľa § 101 O.z., keď podľa názoru odvolacieho súdu bolo najprv potrebné zo strany súdu prvej inštancie uviesť ako právne posúdil nárok uplatnený žalovanou kompenzačnou námietkou v sume 600 eur, konštatovanie, že ide o plnenie žalovanej z iného dôvodu (bez uvedenia konkrétne akého) než plnenia za žalobcu podľa § 454 O.z., je nepostačujúce.

Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súď jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súď dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak a) neboli splnené procesné podmienky, b) súď nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby účastník konania (strana) nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Súdny musí pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho závery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Súdny pritom musia súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Georgiadis v. Grécko, z roku 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. rozhodnutie Ruiz Torija v. Španielsko, rozsudok z roku 1994, Kraska v. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, seria A č. 254-B, s. 49).

Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti (II. výrok rozsudku a jeho odôvodnenie) dospel k záveru, že rozsudok je arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený, z dôvodov vyššie podrobne uvedených.

Súd v rámci právneho posúdenia v odôvodnení rozhodnutia by mal nielen vysvetliť, prečo určité zákonné ustanovenie použil, ale zároveň tiež obsah použitého zákonného predpisu vyložiť a to predovšetkým v tom zmysle, aby bol stranami pochopený.

Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti mali za následok, že rozhodnutie nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ustanovení v § 220 CSP.

Jedná sa o závažné procesné pochybenie, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces a zároveň k odňatiu možnosti konať pred súdom, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia v jeho zamietajúcej časti neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Z dôvodu, že v rozhodnutí súdu prvej inštancie absentuje argumentácia vo vzťahu k zásadným námietkam žalobcu, ako aj vzhľadom na absenciu komplexného hodnotenia vykonaných dôkazov (každý jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti), chýbal argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať.

Uvedeným procesným postupom a rozsudkom súd prvej inštancie znemožnil najmä odvolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom.

Na základe vyššie uvedeného odvolaciemu súdu nezostalo nič iné, len v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti veci samej (II. výrok) a v (závislej) časti trov prvoinstančného konania (III. výrok) zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k zrušeniu rozhodnutia, sa odvolací súd ďalšími námietkami uvedenými v odvolaní žalobcu nezaoberal.

Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní (o zostávajúcej časti), na základe riadne vykonaného dokazovania vyhodnotiť dôkazy a posúdiť uplatnený nárok žalobcu. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadriť skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobcu, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu.

12. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

13. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)